

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ה' אֲנִיר (כ"ג לעומר)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

הַיּוֹרָה קָמָא

אם יזכה שירגיש באמת כאב חטאיו הינו כשימול את ערלת לבבו. כי כל זמן שלבו ערל ואטום, אי אפשר לו להרגיש באמת, רק כשימול את ערלת לבבו, ויהיה לו חלל בלב, ואז ירגיש לבבו באמת גדל כאבו, ויצטער ויתחרט באמת. ואז מגדל החרטתו, ירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו ממנו, ולכל מקום שנמשכו, ירגישו שם במקום שהם, הן אותם שנמשכו ממנו ונתהוו מהם בניו ממין בני אדם, והן אותם שנמשכו ממנו למקום אחר חם ושלווה, וגם שם יש להם לב ושאר איברים. ואז כשימול את לבבו, וירגיש לבבו גדל כאבו, ויתחיל להצטער ולהתחרט באמת, אזי ירגישו שם כל הלבבות של הטפות, ויתודע להם האמת האידהם מטלים במקום טנופות בשאול תחתית. כי מתחלה נדמה להם שטוב להם, כי הן מזיקי עלמא. רק אחר כך כשימול לבבם, על ידי שנמול לבב אביהם, אזי מרגישין היכן הם, ומתחילין לקונן ולהצטער, ונעשה שם רעש גדול ביניהם. וזהו (דברים ל): "ומל ה' את לבבך, ואת לבב זרעך", הינו כשימול ה' את לבבו, ימול גם לבב זרעו. ולהיכן שנמשך הזרע, הן למין בני אדם, אזי מחיבים בניו שירגישו גם כן הרהור תשובה על ידי שנמול לבב אביהם. וכן אם נמשך למקום אחר חם ושלווה, אזי ימולו שם הלבבות וירגישו כנ"ל:

וְהַזְמַן הַמְסַגֵּל לָזֶה הוּא חֹדֶשׁ אֱלֹל, כִּי אֱלֹל רְאֵי תְבוֹת אֶת
 לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב. הֵינּוּ שְׂיָמוּל ה' אֶת לְבָבוֹ וְאֶת לְבַב
 סִתָּם הַתְּלוּי בּוֹ, לְהִיכֵן שְׁנַמְשָׁךְ כַּנֵּ"ל. הֵינּוּ הַלֵּב שֶׁל הַטְּפוֹת
 לְאִיזָה מָקוֹם שְׁנַמְשָׁכוֹ, אִם שְׁנַמְשָׁכוֹ וְנִתְהוּוּ מֵהֶם בְּנֵיו מִיֵּן בְּנֵי
 אָדָם, וְהֵן שְׁנַמְשָׁכוֹ, חַס וְשָׁלוֹם, לְמָקוֹם אַחֵר וְגַם הֵם בְּנֵיו, וְהֵם
 תְּלוּיִים בּוֹ. וְעַל כֵּן כְּשֶׁנִּפְטָר הָאָדָם הֵם הוֹלְכִים אַחֵר הַמְּטָה
 וּמְקוֹנְנִים עָלָיו, כְּמוֹ בְּנֵיו מִמֶּשׁ מִמִּין אָדָם, אֲךָ שְׂזָה שֶׁהֵם הוֹלְכִים
 וּמְקוֹנְנִים אַחֲרָיו, הוּא לֹ לְבִזְיוֹן וְלַחֲרָפָה גְּדוֹלָה, רַחֲמָנָא לְצַלָן
 רַחֲמָנָא לְצַלָן מֵעַנְשֵׁי הַלָּלוֹ כִּידוּעַ:

וְתוֹרָה קַמֵּב

מִי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ לְלַמֵּד כָּלֵל, כְּגוֹן שֶׁהוּא עִם הָאָרֶץ, אִו שְׂאֵין
 לוֹ שׁוֹם סִפֵּר, אִו שֶׁהוּא בַּמִּדְבָּר, רַק שֶׁלְּבֹבוֹ בּוֹעֵר בּוֹ וְנִכְסָף
 מְאֹד לְלַמֵּד וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם, אֲזִי מַה שֶׁהַלֵּב חוֹמֵד לְלַמֵּד, זֶה
 בְּעֵצְמוֹ הוּא בְּחִינַת לְמוּד מִתּוֹךְ הַסִּפֵּר. כִּי נִמְצְאוּ בְּעוֹלָם שְׁנֵי
 צְדִיקִים שְׂמִדְבָּרִים זֶה לָזֶה, וְהֵם בְּרַחוּק מְקוֹם זֶה מִזֶּה כַּמָּה מֵאוֹת
 פָּרְסָאוֹת. הֵינּוּ שְׂזָה הַצְּדִיק מִקְּשָׁה קְשִׁיָּא בַּתּוֹרָה, וְהַצְּדִיק הַשְּׁנִי
 שָׁם בְּמָקוֹמוֹ, וְאוֹמֵר דָּבָר שֶׁהוּא תְּרוּץ עַל הַקְּשִׁיָּא שֶׁל הַצְּדִיק
 הָרֵאשׁוֹן. וְכֵן לְפַעְמִים זֶה מִקְּשָׁה וְזֶה מִקְּשָׁה, וְהַקְּשִׁיָּא שֶׁל הָאֶחָד
 הוּא תְּרוּץ עַל קְשִׁיָּא שֶׁל חֵבְרוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵם נִדְבָּרִים זֶה לָזֶה,
 וְזֶה אֵין שׁוֹם אָדָם שׁוֹמֵעַ כִּי אִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵצְמוֹ.

וְזָהוּ (מִלְּאֲכִי ג): אֲזִי נִדְבָּרוּ יִרְאֵי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, הֵינּוּ שֶׁהֵם
 אֵינָם מְדַבְּרִים זֶה לָזֶה, רַק הֵם נִדְבָּרִים מִמִּילָא, עַל־יְדֵי
 שְׂזָה מִקְּשָׁה וְזֶה מִתְּרִץ. וְזֶה אֵין שׁוֹם בְּרִיָּה שׁוֹמֵעַ כִּי אִם הַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ, וְזָהוּ וַיִּקְשַׁב ה' וַיִּשְׁמָע, כִּי רַק הוּא יִתְבָּרֵךְ שׁוֹמֵעַ, וּמְחַבֵּר

זֶה הַסֵּפֶר וְכֹתְבָם לְזִכְרוֹן, וְזֶהוּ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר זִכְרוֹן. וְזֶה הַסֵּפֶר שֶׁנִּכְתְּבוּ עָלָיו דְּבָרֵיהֶם, הוּא בְּחִינַת לֵב שְׂיֵשׁ לְמַעְלָה, שֶׁם נִכְתְּבוּ דְבָרֵיהֶם, בְּבְחִינַת (מְשִׁי ג): "כְּתַבְּם עַל לֹחַ לְבָד". וְזֶה שֶׁלְּבוּ בּוֹעֵר בְּקֶרְבוֹ וְחוֹשֵׁק לְלָמַד, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ, הוּא מְקַבֵּל לֵב, מִלֵּב שֶׁלְּמַעְלָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת סֵפֶר זִכְרוֹן הַנִּלְוֵל, וּמִשָּׁם מְקַבֵּל לְבוֹ חֲשֵׁקוֹ, וְהוּא בְּחִינַת לְמוּד מֵתוּךְ הַסֵּפֶר מִמָּשׁ. וְזֶה שְׂכָתוֹב וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי ה' וְלַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבָרְכָהּ, (בְּרֵכוֹת ו): 'אֲפֹלוֹ חָשַׁב לַעֲשׂוֹת מִצְוָה וְנֶאֱמַר וְלֹא עָשָׂהּ, מַעְלָה עָלָיו הַכְּתוֹב כְּאִלוֹ עָשָׂהּ'. כִּי זֶה בְּעֵצְמוֹ שֶׁלְּבוֹ נִכְסֵף וְחוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ, הוּא נִחְשָׁב לַעֲשִׂיהָ. כִּי מְקַבֵּל חֲשֵׁקוֹ מִלֵּב שֶׁל מַעְלָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת סֵפֶר זִכְרוֹן. וְזֶהוּ: "וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי ה' וְלַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ", הֵינּוּ שֶׁזֶה הַסֵּפֶר זִכְרוֹן שֶׁנַּעֲשָׂה מִשְׁנֵי הַצַּדִּיקִים הַנִּלְוֵל, הוּא בְּשִׁבִיל "יִרְאֵי ה' וְחוֹשָׁבֵי שְׁמוֹ", שֶׁהֵם הַחֲפִצִּים וְחוֹשְׁקִים לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת וְלִלְמַד תּוֹרָה, רַק שְׂיֵשׁ לָהֶם מְנִיעוֹת וְאַנְסִים וְאֵינָם יְכוּלִים לְלָמַד. שֶׁהֵם מְקַבְּלִים עַל־יְדֵי חֲשֵׁק לְבָם הַחֲזָק, מִזֶּה הַסֵּפֶר, שֶׁהוּא בְּחִינַת לֵב כִּנִּי ל:

גַּזְלֵי הַסֵּפֶר מִזֶּה הַסֵּפֶר שֶׁנִּכְתְּבוּ עָלָיו דְּבָרֵיהֶם מִסֵּפֶר רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַלֵּי הַסֵּפֶר הַזֶּה לְאֹרֶךְ יָמָיו וְלֹא יִעָבֹר עָלָיו הַחֲזָק וְנִכְתְּבוּ עָלָיו דְּבָרֵיהֶם מִסֵּפֶר רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

וְעַל כֵּן אֲבָרְהָם שֶׁהָיָה רֹאשׁ לְגֵרִים, וְלֹא הָיָה לוֹ מִמֵּי לְלָמַד, וְלֹא הָיָה לוֹ רַק הַלֵּב, שֶׁחֲשֵׁק מְאֹד לַעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא, קִבֵּל גַּם כֵּן מִזֶּה הַלֵּב שֶׁל מַעְלָה, שֶׁנִּקְרָא סֵפֶר הַזִּכְרוֹן. וְאִזּוֹ לֹא הָיוּ שׁוֹם צַדִּיקִים בְּעוֹלָם, וְהָיָה נִכְתָּב עַל הַלֵּב מִה שֶׁחֲדָשׁוּ הַנְּשִׁמוֹת קִדְּם הַבְּרִיָּאָה. וְעַל־כֵּן נִקְרָא אֲבָרְהָם אָבִינוּ צוֹר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נ"א): "הַבֵּיטוּ אֶל צוֹר הַצְּבֹתָם", זֶה אֲבָרְהָם כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שָׁם, כִּי הוּא בְּחִינַת (תְּהִלִּים ע"ג): "צוֹר לְבָבִי", כִּי לֹא הָיָה לוֹ רַק לֵב חוֹשֵׁק לְהִשָּׁם יְתִבְרָךְ. וְעַל־כֵּן כָּל הַגֵּרִים נִקְרָאִים עַל שְׁמוֹ, וְנִקְרָאִים

וְעַל כֵּן אֲבָרְהָם שֶׁהָיָה רֹאשׁ לְגֵרִים, וְלֹא הָיָה לוֹ מִמֵּי לְלָמַד, וְלֹא הָיָה לוֹ רַק הַלֵּב, שֶׁחֲשֵׁק מְאֹד לַעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא, קִבֵּל גַּם כֵּן מִזֶּה הַלֵּב שֶׁל מַעְלָה, שֶׁנִּקְרָא סֵפֶר הַזִּכְרוֹן. וְאִזּוֹ לֹא הָיוּ שׁוֹם צַדִּיקִים בְּעוֹלָם, וְהָיָה נִכְתָּב עַל הַלֵּב מִה שֶׁחֲדָשׁוּ הַנְּשִׁמוֹת קִדְּם הַבְּרִיָּאָה. וְעַל־כֵּן נִקְרָא אֲבָרְהָם אָבִינוּ צוֹר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה נ"א): "הַבֵּיטוּ אֶל צוֹר הַצְּבֹתָם", זֶה אֲבָרְהָם כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שָׁם, כִּי הוּא בְּחִינַת (תְּהִלִּים ע"ג): "צוֹר לְבָבִי", כִּי לֹא הָיָה לוֹ רַק לֵב חוֹשֵׁק לְהִשָּׁם יְתִבְרָךְ. וְעַל־כֵּן כָּל הַגֵּרִים נִקְרָאִים עַל שְׁמוֹ, וְנִקְרָאִים

(תהלים מ"ז): "נְדִיבֵי עַמִּים עִם אֱלֹקֵי אַבְרָהָם", בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל"ה):
"נְדִיב לֵב", כִּי אֵין לָהֶם רַק מַה שְּׁלָבָם נִכְסָף לְהַשִּׁים יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ
אַבְרָהָם:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"פני:

ומל השם אלקיך את לבבך – קמא

א אם יזכה שירגיש באמת כאב חטאיו, דהינו כשימול ערלת
לבבו עד שירגיש לבבו באמת גדל כאבו ויצטער ויתחרט וישוב
בתשובה באמת, אז ירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות
שנמשכו ממנו, הן בניו ממש הן אותם שנמשכו למקום אחר חס
ושלום, כלם יהיה נמול ערלת לבבם וירגישו היכן הם מטלים,
ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם ויתעוררו לתשובה כלם:

ב הזמן המסגל לזה הוא חדש אלול, שאז יכולין לזכות להרגיש
כאב חטאיו באמת עד שירגישו גם הלבבות של זרעו להיכן
שנמשכו, עד שיהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה
כלם:

מי שא"א לו ללמוד – קמב

א מי שאי אפשר לו ללמד כלל, כגון שהוא עם הארץ. או שאין
לו שום ספר. או שהוא בדרך ובמדבר וכיוצא בזה רק שלבו בוער
בו וכוסף ומשתוקק מאד ללמד תורה. אז מה שהלב חומד ללמד
זה בעצמו בחינת למוד מתוך הספר (עין פנים):

סדר יפני מוהר"ן ת"ה י"פני:

יב בשנת תקס"ז אחר שהתחיל בסוף שנת תקס"ו לספר ספורי
מעשיות וכו' אז אמר בראש השנה התורה פתח רבי שמעון

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'לכז ׀ אָמַר מִזֶּה רִנָּת דִּצְיָרָא ׀ אָמַר מִקֻּוּהָ שִׁדְדָא ׀ אָמַר מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַלֵּי ׀
׀ אָמַר מִקֻּוּהָ שִׁדְדָא ׀ אָמַר מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַלֵּי ׀

וְאָמַר עַתָּה לַעֲשׂוֹת לָהּ וְכוּ' (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן סִימָן ס') וְשֵׁם מְדַבֵּר מִסְפְּרֵי
מַעֲשִׂיּוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין מִהַשְׁנָה וְכוּ' גַם שֵׁם מְדַבֵּר מִעֲנִין
עֲשִׂירוֹת שְׁצָרִיכִין הַצְּדִיקִים לְהַתְּבוֹנְנוֹת וְכוּ' וּמְבַאֵר שֵׁם
שְׁהַעֲשִׂירוֹת הוּא בְּשֵׁלֶשׁ בְּחִינּוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַשְׁלִישׁ מְעוֹתָיו שְׁלִישׁ
בְּקָרְקַע וְכוּ' וְאֵז שְׁלַח לְמִזְיָבוֹז' וְקָנָה הַחֲנִיּוֹת שֵׁם וְכוּ':

יג בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּשַׁנַּת תַּקַּס"ז הַנִּזְכָּר בְּשַׁעַת אֲמִירַת כָּל נְדָרֵי,
אַחַר שְׁהַתְּחִיל הַשְּׁלִיחַ-צְבוּר הַפְּזוּמוֹנִים וְהַסְּלִיחוֹת שְׁאַחַר תְּפִלַּת
שְׁמוֹנֶה-עֶשְׂרֵה, הָיָה שְׁרָפָה גְּדוּלָה פֶּה קְהֵלַת קֹדֶשׁ בְּרֶסֶלֶב,
וְנִשְׁרָפוּ כַּמָּה וְכַמָּה בָּתִּים גְּדוּלִים וְהָיָה רַעַשׁ גְּדוֹל מְאֹד וְנִתְּבַלְּבַל
הַתְּפִלָּה, כִּי כָלָם בָּרְחוּ לְמִלֵּט נַפְשָׁם וּבֵיתָם אֲבָל בֵּיתוֹ שֶׁל רַבְּנֵי
זְכוּרָנוֹ לְבָרְכָה לֹא נִשְׁרַף אֶז בְּאוֹתָהּ שְׁרָפָה אַחַר גְּמַר הַשְּׁרָפָה
בְּאוֹתָהּ הַלֵּילָה שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים הָיָה פֶּחַד וְרַעַשׁ גְּדוֹל מִבְּנֵי חֵיל
שְׁבָאוֹ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ שְׁלָנוּ, וְהָיוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ
וּבְחוּץ הַכֶּה וּפְצוּעַ שְׁיָלְכוּ לְהַשְׁקִיט הָאֵשׁ וּלְכַבּוֹת הָאֵשׁ הַנִּשְׁאָר,
וְהָיָה לָנוּ צַעַר וּפֶחַד גְּדוֹל אַחַר כֵּן בְּמוֹצָאֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים אָמַר
רַבְּנֵי שְׁרַבִּי שְׁמוּאֵל יִצְחָק הוֹדִיעַ לוֹ הַשְּׁרָפָה וְכוּ' שְׁמוּאֵל יִצְחָק
גִּימְטְרִיא שְׁרָפָה כַּנְּרָשׁ בְּמָקוֹם אַחַר (חַיִּי מוֹהַר"ן קנ"א) וְאֵז סִפֵּר
שְׁרָצָה לַעֲשׂוֹת עֲבָדָא בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם הַכַּפּוּרִים דְּהֵינּוּ לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם
יְתַבְּרַךְ וְכוּ' וְהָיוּ לוֹ כַּמָּה טְעָנוֹת עַל זֶה שְׂאֵם הָיָה כּוֹתֵבֵן הָיוּ
נִכְתָּבִין עַל כַּמָּה בּוּיָגִין אֶדְ נִתְּבַלְּבַל הַדְּבָר עַל יְדֵי הַשְּׁרָפָה:

יד אַחַר יוֹם הַכַּפּוּרִים נִסְעָתִי לְבֵיתִי לְנַעֲמִירוֹב, וְתַכְפָּ בְּאוֹתוֹ יוֹם
נִסְעָתִי לְמֵאֵהֶלֶב וְאֵז הַתְּחִיל טְלָטוּלִי לְמֵאֵהֶלֶב כִּי זוּגָתִי נִסְעָה
מִקֶּדֶם רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְמֵאֵהֶלֶב לְבֵית אָבִיָּה וְאָמָה כִּי הַשֵּׁם יְתַבְּרַךְ
סִבֵּב סְבוֹת כִּי בָּעַת שְׁנַתְּקַרְבָּתִי לְרַבְּנֵי זְכוּרָנוֹ לְבָרְכָה הָיָה חוֹתְנִי
עֲדִין אַבִּי-בֵית-דִּין בְּקַהֲלַת-קֹדֶשׁ קָרַע מִיָּנִיץ וּסְבִיבוֹתֶיהָ וְאַחַר שְׁלֵשׁ

או ארבע שנים נתקבל לרב גם בקהלת קדש מאהלוב ואז נסעה
זוגתי שנת תקס"ו למאהלוב עם בני שיחיו ואני נסעתי אחר יום
הכפורים לשם ומאת השם היתה שחותני לא היה אז בביתו
במאהלוב כי היה בקהלת קרמיניץ, כי היה לו התמנות הרבנות
בשני הקהלות הנ"ל בקרמיניץ וסביבותיה ובמאהלוב ואז היה
בקרמיניץ, והיה בדעתנו שיבוא על ראש השנה לביתו ואז היתה
חוזרת זוגתי לנעמירוב קדם סבות אז אחר כך ואני נסעתי
למאהלוב על סבות והיה בדעתי לשוב עם זוגתי ובני שיחיו
לקהלת קדש נעמירוב אחר סבות ומחמת שנתעכב בקרמיניץ
כנ"ל, נתעכבנו שם במאהלוב והיינו מצפים עליו מיום ליום ועל
ידי זה נתעכבנו שם הרבה ועל ידי זה נתגלגל הדבר שנתעכבנו
במאהלוב קרוב לשני שנים באשר יבאר לקמן

וכל אלו השתי שנים לא הייתי רגיל להיות לפני רבנו זכרוננו
לברכה באשר בשנים הקודמים, מחמת שהייתי ברחוק מקום
מאתו ולא באתי אליו כפי-אם בזמנים הידועים לנו שהזהיר אותנו
לבוא אליו, שהם ראש השנה ושבעות ושבת חנכה אבל מקדם
כשהייתי בנעמירוב הייתי רגיל להיות אצלו הרבה גם בכל השתי
שנים הנ"ל היה גם רבנו זכרוננו לברכה נע ונד בהדרג והנסיעה
של נאוריש וכו' ובקהלת קדש למברג באשר יבאר לקמן:

סדר לקוי עיצות היומי:

לח על-ידי צדקה מתקן ממוז חברו שיש לו, שגזלו על-ידי חמדה.
אבל גזלה ממש אין לה תקון עד שישיב את הגזלה, או יעשה בה
צרכי רבים אם אי אפשר לו להחזיר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
(שם).

לט אם רואה אדם שמזונותיו מצמצמין, יעשה מהם צדקה, כי

זֶקֶק נֶתָן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'סלל - צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ'י'ל "צ'ד'ר צ'צ'י מ'ק'וה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'ק'ו'ן ר'כ'נ'ל" -
צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ'י'ל "צ'ד'ר צ'צ'י מ'ק'וה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'ק'ו'ן ר'כ'נ'ל" -
צ'מ'ר מ'וה'ר'נ'ת ז'צ'י'ל "צ'ד'ר צ'צ'י מ'ק'וה ש'ד'ך צ'ח'ד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נ'ו י'ה'י'ה ת'י'ק'ו'ן ר'כ'נ'ל" -

על־ידי צדקה מתקן ממונו שיהיה לו ממון ופרנסה ברוח (שם).
מ הנושא אשה לשם ממון הוא שוטה וכסיל, ופוגם ומאבד דעתו,
ועל־ידי־זה הוין לו בנים שאינם מהגנים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
(שם).

מא על־ידי תאות ממון נעשים שונאים, וכפי התגברות תאות
ממון בן התגברות השונאים. וכשמתגבר תאות ממון ביותר,
נעשים על־ידי־זה שונאי־חנם (שם).

מב על־ידי תאות ממון נתעכר ונתבלבל מחו ונעשה כסיל. וכל
מה שמתאנה יותר להממון, נתעכר המח ביותר (שם).

מג על־ידי ענוה ושפלות, על־ידי־זה אין שום אדם יכול להוציא
ולדחותו ממקומו, דהינו לקפח פרנסתו חס ושלום (שם סי' עט).

מד על־ידי משא־ומתן באמונה הוא מקיים מצות "ואהבת" וכו',
ועל־ידי־זה יהיה לו פרנסה בלא יגיעה ומרח (שם צג ובסימן רי).

מה כל המשא־ומתן הוא כלו תורה. ועל־כן כשעושין משא־ומתן,
צריך שיקשר מחשבתו רק בתורה והדינים המלבשים שם (שם סי'
רפ).

מו ומי שנופל אל המשא־ומתן בעצמו, ואינו מקשר מחשבתו אל
התורה בשעה שעושה המשא־ומתן, אזי ענשו, שאחר־כך הוא
צריך לבוא לפני הדינים לדון לפניהם בדין־תורה. והכל לפי
הפגם: יש אחד שאין ענשו רק שצריך לדון, אבל זוכה בדין; אבל
יש אחד שעקר יותר המשא־ומתן מן התורה, אזי גם אינו זוכה
בדין (שם).

סדר ספורי מעשיות הימני:

והבת מלכה ראתה שאינה חשובה כל־כך ונתקנאה בו רק זאת

הָיָה נְחֻמָּתָהּ, בְּאִשֶּׁר שָׁאוּתוֹ הַצְּדִיק אָמַר שִׁיְהִיָּה כָּלוּ מֵאַבְנִים
טוֹבוֹת טוֹב שְׂאִינוּ מֵאַבְנִים טוֹבוֹת פֶּעַם אַחַת הָיָה הַבֶּן מִלֶּדֶךָ
מִחֲתֶךָ עֲצִים וְנִקְףָּ בְּאַצְבָּעוֹ, וְרָצְתָה הַבַּת מִלֶּכְהָ לְכֹרֶךָ אֶת
אַצְבָּעוֹ, וְרָאֲתָה שָׁם אֶבֶן טוֹב, וְנִתְקַנְנָה בּוֹ מְאֹד וְעָשְׂתָה עֲצֻמָּה
חוֹלָה, וּבָאוּ כַּמָּה דְּאֶקְטוֹרִים, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָהּ רְפוּאָה,
וְקָרְאוּ לְמַכְשָׁפִים וְהָיָה שָׁם מְכַשֵּׁף, וְגִלְתָּה לוֹ הָאֵמֶת, שֶׁהִיא
עָשְׂתָה עֲצֻמָּה חוֹלָה כַּנֶּ"ל, וְשָׂאֲלָה אוֹתוֹ אִם יוּכַל לַעֲשׂוֹת כְּשׁוֹף
לְאָדָם שִׁיְהִיָּה מְצָרֵעַ אָמַר: הֵן אָמַרְתָּ לוֹ: אוֹלֵי יִבְקֹשׁ מְכַשֵּׁף שִׁיִּבְטֹל
הַכְּשׁוֹף וְיִתְרַפֵּא אָמַר הַמְכַשֵּׁף: אִם יִשְׁלִיכּוּ הַכְּשׁוֹף אֶל הַמַּיִם, לֹא
יוּכְלוּ לְבַטְלוֹ עוֹד וְעָשְׂתָה בֶּן, וְהִשְׁלִיכָה הַכְּשׁוֹף אֶל הַמַּיִם, וְנַעֲשֶׂה
הַבֶּן מִלֶּדֶךָ מְצָרֵעַ מְאֹד, [וְהָיָה לוֹ] עַל חֲטָמוֹ צָרַעַת וְעַל פָּנָיו וְעַל
שָׂרָר גּוֹפּוֹ, וְעַסְק הַמֶּלֶךְ בְּדִקְטוֹרִים וּבְמַכְשָׁפִים וְלֹא הוֹעִילוֹ.

וְגִזַּר עַל הַיְהוּדִים שִׁיִּתְפַּלְלוּ, וּבִקְשׁוּ הַצְּדִיק הַנֶּ"ל, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ
לְמֶלֶךְ, וְהַצְּדִיק הַנֶּ"ל הָיָה מִתְפַּלֵּל תָּמִיד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאִשֶּׁר
שֶׁהוּא הָיָה מִבְּטִיחַ שִׁיְהִיָּה הַבֶּן מִלֶּדֶךָ כָּלוּ מֵאַבְנִים טוֹבוֹת, וְלֹא הָיָה
בֶּן, וְהָיָה טוֹעֵן לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ: הֲאִם עָשִׂיתִי זֹאת בְּשִׁבִיל כְּבוֹדִי?
לֹא עָשִׂיתִי כִּי אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹדֶךָ, וְעַכְשָׁיו לֹא נִתְקַיֵּם כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתִּי
וּבֹא הַצְּדִיק לְהַמֶּלֶךְ, וְהָיָה מִתְפַּלֵּל וְלֹא הוֹעִיל, וְהוֹדִיעוּ לוֹ שֶׁהוּא
כְּשׁוֹף.

וְהַצְּדִיק הַנֶּ"ל הָיָה גְבוּהָ לְמַעְלָה מִן כָּל הַכְּשָׁפִים, וּבָא הַצְּדִיק
וְהוֹדִיעַ לְהַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא כְּשׁוֹף, וְשֶׁהִשְׁלִיכוּ הַכְּשׁוֹף לַמַּיִם, וְאִין תִּקְנָה
לְהַבֶּן מִלֶּדֶךָ כִּי אִם שִׁיִּשְׁלִיכּוּ הַמְכַשֵּׁף שֶׁעָשָׂה הַכְּשׁוֹף לַמַּיִם אָמַר
הַמֶּלֶךְ: אֲנִי נוֹתֵן לָךְ כָּל הַמְכַשָּׁפִים לְהִשְׁלִיכֵם לַמַּיִם כְּדִי שִׁיִּתְרַפֵּא
בְּנִי וְנִתְרַאָּה הַבַּת מִלֶּכְהָ וְרָצְתָה אֶל הַמַּיִם לְהוֹצִיא הַכְּשׁוֹף מִן
הַמַּיִם, כִּי הִיְתָה יוֹדַעַת הֵיכָן מְנַח הַכְּשׁוֹף, וְנִפְלָה אֶל הַמַּיִם וְנַעֲשֶׂה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'טלו ׀ זאמער פֿון הרב״ת זצ״ל ״צדק צאני פֿאקוזה ש׳דף צאחד פֿאספֿרי רבננו יהיה תיקון רבנ״ ׀
׀ זאמער ״חק נתן ולא יעבור״ יצא לאור ע״י הוצאת ״נצחתי ואנצח״ שע״י ישיבת תיקון המידות ׀

רַעַשׁ גָּדוֹל שֶׁהֵבֵת מֶלֶךְ נִפְלָה אֶל הַמַּיִם, וּבָא הַצַּדִּיק הַנַּ"ל וְאָמַר
לָהֶם שֶׁהֵבֵן מֶלֶךְ יִתְרָפֵא, וְנִתְרָפֵא, וְנִתְיַבֵּשׁ הַצָּרְעַת וְנִפְּל וְנִקְלַף
כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ וְנַעֲשֶׂה מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת כָּלוּ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסְּגֻלוֹת
שֶׁל כָּל הָאֲבָנִים טוֹבוֹת: (הֵינּוּ כִּי אַחַר שֶׁנִּקְלַף הָעוֹר אָז נִתְגַּלָּה וְנִרְאָה שֶׁהֵבֵן
מֶלֶךְ הוּא כָּלוּ מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת, כִּפְּאֶשׁר אָמַר הַצַּדִּיק הַנַּ"ל).

סֵדֶר שְׁלָחוֹ עֲרוּף הַיּוֹפְנִי:

(יח) עכו"ם שהשכיר ביתו לחבירו עכו"ם אם נשאר לו שום תפיסה בבית שיש לו רשות להניח שם שום כלים יכולים לשכור ממנו ואם לא נשאר לו שום תפיסה אם יכול המשכיר לסלק השוכר תוך זמנו יכולים לשכור ממנו ואם לאו אינו מועיל אלא אם כן ישכרו מהשוכר: הגה והוא הדין איש אחר שיש לו תפיסה בבית יכולים לשכור ממנו דלא גרע משכירו ולקיטו (ב"י בשם ריב"ש סימן תנ"ז): (יט) חצר שישראל ועכו"ם דרים בה ובית אחד של ישראל אצל ביתו של זה ואינו פתוח לחצר וחלונות ביניהם אינו יכול לערב עמו דרך החלון שביניהם כדי להוציא כליו דרך בית שכנו הפתוח לחצר אבל אם פתח פתוח ביניהם מותר ויש מי שאומר דאף אם פתח פתוח ביניהם אסור: (כ) חצר שישראל ועכו"ם שרויים בה והיו חלונות פתוחות מבית ישראל זה לבית ישראל זה ועשו עירוב דרך חלונות אף על פי שהם מותרים להוציא מבית לבית דרך חלונות הרי הם אסורים להוציא מבית לבית דרך פתחיהם מפני העכו"ם עד שישכיר: הגה ספינה שיש בה ישראלים רבים ויש להם בתים מיוחדים צריכים לערב ולשכור רשות מן העכו"ם בעל הספינה או להבליעו בשכר הספינה (ב"י בשם שבולי לקט) ועיין לעיל סימן שס"ו ס"ב: **סימן שפג (א) עכו"ם הדר עם שני ישראלים ואין העכו"ם בביתו אינו אוסר** (עיין לעיל סימן שע"א) ויערבו ויהיו

מותרים בא עכו"ם בשבת אוסר והעירוב בטל ומיהו יכולים לשכור ממנו בשבת ואחר כך יבטל האחד לחבירו ויהיה היחיד מותר וכ"ש אם מת העכו"ם בשבת שיבטל אחד לחבירו ויהיה היחיד מותר:

סימן שפד (א) עכו"ם הנכנס לשם אכסנאות אם נכנס שלא ברשות אינו אוסר לעולם ואם נכנס ברשות אם הוא רגיל לבא אוסר מיד ואם אינו רגיל אינו אוסר עד לאחר שלשים יום: (ב) אנשי חיל המלך שנכנסו בבתי היהודים בין בחזקה בין ברצון אם יש לבעלי בתים באותם מקומות שנכנסו העכו"ם כלים שאסור לטלטלם בשבת אינם אוסרים עליהם:

סימן שפה (א) צדוקי הרי הוא כישראל ומבטל רשות אבל עירוב אינו מועיל כיון שאינו מודה בעירוב: (ב) כותי הרי הוא כשאר עכו"ם ואין לו תקנה אלא בשכירות: (ג) ישראל מומר לעבודת אלילים או לחלל שבתות בפרהסיא אפילו אינו מחללו אלא באיסור דרבנן הרי הוא כעכו"ם ואם אינו מחלל אלא בצינעה אפילו מחללו באיסור דאורייתא הרי הוא כישראל ומבטל רשות: (ד) ישראל שהמיר והיו לו בתים בשכונת ישראל שעירבו לכל השנה אם אין לו פתח אחר כלל הוא אוסר בכל שבת שחל לאחר שהמיר אבל אם יש לו פתח אחר לשכונת העכו"ם אפילו הוא פתח קטן שלא היה רגיל בו מתחלה דוחין אותו אצל פתח הפתוח לשכונת העכו"ם:

סימן שפו (א) אסרו חכמים לטלטל מן החצרות למבוי והתירוהו ע"י שיתוף שגובין פת או דבר אחר ממיני מאכל מכל חצר וחצר ונותנים אותו באחד מן החצרות ואנו רואים כאלו פתוח כל המבוי לאותו חצר ומפני שאינו אלא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'זלח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

לשתף החצרות יכולים ליתנו באויר החצר או בבית שאין בו ד' על ד' וא"צ ליתנו בבית רק שיהיה במקום המשתמר הילכך אין נותנין אותו באויר המבוי (ועיין לעיל סימן שס"ו): (ב) ישראלים שדורים בג' מקומות חלוקים ודלתות כל א' מהמקומו' נעולים בלילה והשמש גובה קמח מכולם אינו מועיל להם להשתתף ששיתוף מבוי צריך שיהיה מונח בחצר שבמבוי ואלו שנבדלים זה מזה ורחוקים אין שיתופן אחד ואין מבואיהן כאחד: הגה ואם עירבו במקום אחד אין האחרים שלא עירבו אוסרים עליהם הואיל ואין להם דריסת הרגל זה על זה כי אין כל העיר חשובה כמבוי אחד אע"פ שיושבין בהיקף חומה אחת (ב"י סימן שצ"ב בשם חזה התנופה):

סדר לקוטי תפלות היומי:

תתרעה: מלא רחמים, חומל דלים החושב בתיקוני גם עתה, פתח פיה לאלם כמוני הורני מה שאדבר הבינני מה שאשאל "אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך" רחם עלי והיה בעזרי שאזכה להרבות בשיחה זו תפלה ביני לבין קוני בכל יום ויום כל ימי חיי ותשפיע עלי דבורים חדשים קדושים ויפים בכל פעם, תן לי דבורים חדשים, מלא רחמים, באפן שאזכה להציל נפשי על ידם ממה שאני צריך להנצל בזה ובבא ולשוב אליך באמת ובלב שלם ברצונך הטוב, ולא אשוב עוד לכסלה "אם און פעתתי לא אוסיף", רחם עלי ברחמים חדשים בזכות הצדיקים הגדולים השלמים אשר אנו נשענים עליהם תמיד, שזכו להתחדש בכל פעם בכל יום ובכל עת ובכל שעה, כי אתה יודע שכל סמיכותנו עליהם, ובגדל כחם יש לנו על מה לסמוך עתה גם עתה, אפלו בעצם פחיתותנו וגריעותנו חם ושלום, הושיענו בזכותם וטהר לבנו לעבודתך באמת, "השיבני ואשובה כי אתה אלקי" כי גלוי וידוע

לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר מְלֹאתִי מְלִים, אֵךְ אֵינִי יָכוֹל לְהוֹצִיאָם בְּפִה תָּן לִי דְבוּר
 שֶׁל תְּשׁוּבָה, כִּי אֲנִי לֹא אֶחֱשֶׁךְ פִּי מִלְדַּבֵּר לְפָנֶיךָ כָּל מָה שְׁיִבֹא
 לְתוֹךְ פִּי, אֵךְ רַחֲמֶיךָ יִקְדְּמוּנִי וַיַּעֲזְרוּנִי שֶׁלֹּא אוֹמֵר דָּבָר שֶׁלֹּא
 כְּרִצוֹנְךָ חָלִילָה, כִּי אֶתָּה חֲפִיץ חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהִטִּיב, וְאַתָּה חֲפִיץ
 בְּתַקּוּנִי וּבְטוֹבָתִי, גַּם עֲתָה עֲזְרוּנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן שְׁמֶךָ, כִּי מֵרַב
 בְּלִבּוֹל דַּעֲתִי, עַל כֵּן דְּבַרִּי גַּם עֲתָה לָעוֹ אֲבָל אֲנִי מְכַרָּח וּמְחַיֵּב
 לְדַבֵּר וּלְשׁוּחַ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ כָּל עוֹד נַפְשִׁי בִּי, כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׂמָה
 בְּקִרְבִּי, וְאַתָּה הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֹשֶׂה עִמִּי:

תִּתְרַעַו: רַחֵם עָלַי וְעֲזְרוּנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שִׁיטְהַר לְבָבִי מִהֲרָה, כִּי אֶתָּה
 יוֹדֵעַ כִּמָּה אֲנִי רָחוֹק מִטְהַרְת הַלֵּב בְּאַמֶּת כִּי הִרְבִּיתִי לְפִשְׁעַ נְגִידָה,
 וְהִלְכֹתִי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי הָרַע, וְחָטָאתִי וּפְגַמְתִּי נְגִידָה הִרְבֵּה עַל
 יְדֵי חֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב דֶּסְטָרָא אַחֲרָא, וְלֹא הִתְגַּבַּרְתִּי עַל
 יִצָּר מִחֲשָׁבוֹת לְבִי הָרָעִים לְגַרְשָׁם וּלְסַלְקָם מִמֶּנִּי, עַד אֲשֶׁר
 בְּעוֹזוֹנוֹתִי הִרְבִּים לְבִי מְלֵא רוּחַ שְׁטוּת, וּמִחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וְרַעֲיוֹנִים
 זָרִים, וּבְלִבּוֹלִים הִרְבֵּה אֲשֶׁר מִחֲמַת זֶה אֵינִי זוֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ,
 רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים קְדוֹשׁ וְנוֹרָא, מְטִהֵר טְמֵאִים, טִהַר לְבִי מִהֲרָה,
 מְחַל לִי עַל הָעֶבֶר וְעֲזְרוּנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְהִבָּא שְׂאֵזְכָּה לְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק
 מִלְּבָבִי כָּל הַהֲרָחוּרִים רָעִים וְכָל הַרַעֲיוֹנִים הַמְּבַלְבְּלִים וְכָל מִינֵי
 מִחֲשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת שְׁבֻלָּב, הַכֹּל אֵזְכָּה לְבַעַר וּלְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי
 וְאַתְּגַבֵּר וְאַתְּחַזֵּק וְאַתְּאַמֵּץ בְּכָל עֵת לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת:

תִּתְרַעַז: רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים זַכְּנִי לְחֲמִימוֹת וְהִתְלַהְבוֹת הַלֵּב
 דְּקִדְשָׁה, וְעֹשֶׂה לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צַדִּיקִיךָ הָאֱמֶתִיִּים מִצְדִּיקֵי
 הָרַבִּים כִּכּוֹכָבִים לְעוֹלָם וָעֶד שְׂאֵזְכָּה בְּכַחַם לְהִיּוֹת גַּם כֵּן בְּכֹל
 מִצְדִּיקֵי הָרַבִּים וְאַזְכָּה לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת וּלְקַרֵּב אֲנָשִׁים
 הִרְבֵּה לְעִבּוּדְתְּךָ וּלְיִרְאַתְךָ וּלְתוֹרַתְךָ לְבֵאֵר וּלְהָאִיר וּלְהוֹדִיעַ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'צמ ◀ צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדך צהד מצפוי רבנו יהיה תיקון רב" ◀
◀ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ◀

אֲמַתְךָ לְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וַיִּכְנְסוּ דְבַרֵי הָאֲמַתִּים בְּלִבָּם, עַד
אֲשֶׁר יִתְחַמֵּם לְבָבָם בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה לְשׁוֹב
אֵלֶיךָ בְּאֶמֶת וְעַל יְדֵי זֶה יִמְשֹׁךְ עָלַי בְּכָל פַּעַם חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת
דְּקִדְשָׁה יוֹתֵר וַיּוֹתֵר וְאִזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ בְּלִבִּי בְּכָל פַּעַם
חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה מִרְבוּתֵינוּ הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר הֵם דְּבִקִּים
בְּךָ, ה' אֱלֹהֵינוּ, אֵשׁ אֲכָלָה אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא וְהֵם מְקַבְּלִים אֵשׁ
שְׂלֵמַעְלָה רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה, לְהִלָּהִיב וּלְחַמֵּם לְבַב יִשְׂרָאֵל
בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה, וְכָל דְּבַרֵיהֶם כְּגַחְלֵי אֵשׁ חֲמַל עַל
עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּבַעֲרֵת אֵשׁ הַקִּדְשׁ שְׁלָהֶם לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם וָעֵד,
וַיִּקְיֵם מִהֲרָה מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: "אֵשׁ תָּמִיד תִּוְקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא
תִכְבֶּה" וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְקַבֵּל מֵאֵשׁ הַקִּדְשׁ שְׁלָהֶם בְּכָל פַּעַם לְחַמֵּם
וּלְהִלָּהִיב לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה אֵלֶיךָ
וּלְעִבּוֹדְתְךָ בְּאֶמֶת בְּהִדְרָגָה וּבְמִדָּה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב וְכָל מַה שֶׁתִּזְכְּנִי
לְהַכְנִים חַמִּימוֹת וְהִתְלַהְבוּת דְּקִדְשָׁה בְּלֵב אַחֲרִים, אִזְכָּה שִׁיתוּסֶפֶךָ
עָלַי וַיִּמְשֹׁךְ עָלַי בְּכַפְּלֵי כַפְּלֵים מְלִמְעָלָה חַמִּימוֹת הֵלֵב וְהִתְלַהְבוּת
דְּקִדְשָׁה עַל יְדֵי אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צְדִיקִיךָ עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ, כָּל
מִשְׁרָתֶיךָ אֵשׁ לוֹהֵט וְעַל יְדֵי זֶה אִזְכָּה לְבַעַר וּלְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי
כָּל הָרוּחַ שְׁטוּת וְכָל הַמַּחֲשָׁבוֹת וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַד שֶׁאִזְכָּה מִהֲרָה
לְטַהֲרֵת הֵלֵב בְּאֶמֶת וְעַל יְדֵי זֶה אִזְכָּה לְדַבֵּר דְּבוּרִים חֲדָשִׁים
קְדוּשִׁים וּמְהוֹרִים בְּכָל פַּעַם לְפָנֶיךָ בְּאֶמֶת לְרִצּוֹתְךָ שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ
מִהֲרָה וְאַהֲיֶה דְבוּק בְּךָ בְּאֶמֶת תָּמִיד כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וְאַתֶּם הַדְּבִקִּים
בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" וַיִּקְיֵם בִּי וּבְכָל יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה מִקָּרָא
שְׂכָתוֹב: "שׂוּמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לְבָבְךָ, כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ כִּי עֲזָה כַמּוֹת
אֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשֶׂאוֹל קִנְאָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה, מֵיָם
רַבִּים, לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהְבָּה, וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטַפוּהָ, אִם יִתֵּן

סדר הַלְמוּד לְיוֹם ח' אָיִר

וְזָקַק נִתֵּן וְכֹל יַעֲבוֹר

(כ"ג לעומר) ג' סמא

אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה, בּוֹז יְבוֹזוּ לוֹ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגִּיזוּ לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי: